

VĚSTNÍK

Čs lidového sdružení
a čs katolických spolku
v Rakousku
Adresa: „Věstník“
15 Pelzgasse 17, 1150 Wien
Z.N. WOGZ 411U

ROČNÍK: XLVI VÍDEŇ DUBEN-ČERVEN 1999 ČÍSLO: 4-6

Velikonoce: Toto je den, který učinil Pán

Jsmo zvykli oslavovat mohutné Narození Ježíše Krista. Vykupitel, přišel do našeho světa. Ale zapomínáme oslavovat tu největší událost - jeho vzkříšení. Zmrtvýchvstání nám ukazuje novou skutečnost za hranici naší smrti. Křesťanství to je pohled do nekonečného života s oslaveným Kristem

Často porovnáváme křesťanské náboženství s jinými. Pro mne je vždy jasné, že naše víra je živena radostným poselstvím. Několika větami vás zavedu do bájeslovného náboženství řeckého. Staří Řekové si vytvořili též náboženství. Uctívali mnoho bohů. Mezi nimi i boha Apollo. To byl bůh světla a života - velmi uctíván. Jak by také ne! Jemu byl zasvěcen ostrov Delos. Zde platily jeho zvláštní nařízení. Na Delosu se nesměly odehrát žádné porody ani smrt. Kteří lidé byli tedy z ostrova vykázaní? Ženy čekající dítě, těžce nemocní a umírající. Apollo mohli uctívat a dary přinášet jen mladí, zdraví a lidé v plné kráse. Trpícím, nemocným, nalomeným lidem to nebylo dopřáno. Apollo se slabými a bidnými, ani se smrti nechtěl mít nic společného.

Křesťané uctívají a věří v Boha, který věnoval pozornost a zájem především trpícím, nemocným a umírajícím. Ježíš Kristus vzal na sebe veškerou bižu lidskou, jen hřích ne. Jeho vzkříšení ukazuje, že smrt nemá poslední slovo. Existuje život za hranicí smrti. Onen nový život s Kristem Zmrtvýchvstalým my slavíme o velikonočních. Jeden mladý muž jednou namítl: Když se radujete z toho, že Ježíš není mrtvý, proč zavěšujete ve svých bytech kříž s mrtvým Ježíšem?

Věšíme v našich pokojích kříž s mrtvým Ježíšem proto, abychom si připomněli, že Ježíš trpěl a zemřel, tak jako i my jednou zemřeme. Pro Ježíše smrt nebyla ničím posledním. Ježíš vstal z mrtvých. S pohledem na Zmrtvýchvstalého i naše utrpení a smrt není poslední událostí

Dnes už mytologické bájně postavy neexistují. Bůh Apollo zapadl neodvolatelně do dějin. Možná že dnes se rád někdo podívá na ostrov Delos. Alespoň země tam musí být krásná.

Kříž v našich bytech? Ten tam patří! A připomíná nám, že náš Bůh Ježíš Kristus cítí s námi s lidmi a to především tehdy, když jsme nejslabší. Při narození a při smrti. Tenkrát nám stojí velmi blízko. Zvláště když se blížíme překročit práh do věčnosti. Tenkrát je nám nejbližší Zmrtvýchvstalý Kristus svým vítězstvím nad smrtí. Já se z této události raduji

Velikonoce nejsou vynálezem člověka. Něco takového by si člověk nemohl vůbec vymyslet.

To je den, který učinil Bůh. Proto jásejme a radujme se z Něho.

Nejsou snad Velikonoce především oslavou a připomínkou naděje?

NADĚJE

- že náš život nekončí zmarem a temnotou ...
- že jsme určeni k plnému životu bez konce ...
- že máme někoho, kdo je nám vždy po boku v radostech, starostech, utrpení a smrti ...
- že pro každého z nás existuje reálná naděje v Kristu Ježíši!

Ježíš Kristus praví:

"Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít ... navěky." (Bible, Jan. 11,25-26)

Prof. J. Hájek

Selhání

Když nemám sílu
zvednout každodenní starost na oltář
a pod Tvým křížem hledat
odpovědi na svá selhání -
v kameny se mění a těžknou
kamínky mých hříchů,
co si dobrovolně skládám do ozdoby
a svazuji své hrdlo
šňůrkami svých ne k Tvému anu.
Na kolena sražená Tvou laskavou rukou
vyznávám se z pýchy,
že stačím všechno sama,
a ve svém sebevědomí
unikám z Tvé dlaně.
V mých slzách jsi přítomen
a konejšíš a zvedáš
a drtíš kamenné hradby na prach,
co lehounce vítr odváne na všechny strany.

Janka Procházková

Skrze utrpení a kříž ke vzkříšení a slávě

Nyní je čas příhodný....

tak uvádí liturgie dobu p o s t n í, která začala - a dnešní - druhá - postní neděle nám připomíná, že bolest a utrpení - ty nejtěžší chvíle života - je cesta ke slávě . Tak tomu bylo v životě Božského Spasitele a stejně tomu je a bude v životě všech členů Božího království - církve, kterou on založil.

Bylo to těsně před Kristovým proměněním na hoře Tábor. Božský Spasitel začal mluvit apoštolům otevřeně, co ho čeká. "Jdeme do Jerusale - ma, tam budu zatčen, souzen, mučen a zabit ." Pro apoštoly to byl šok . Petr to vyjádřil za všechny: "Pane, to se ti přece nemůže stát !" Znali jeho moc . Kolik zázraků už učinil . A víme, jak ostře ho Kristus Pán pokáral.

Božský Spasitel věděl, jak se jeho učedníci smíří s jeho křížovou cestou, jeho utrpením a smrtí . Proto je vyvedl na horu Tábor, aby jim ukázal svou slávu . Proměnění Páně posílilo jejich víru , byla to injekce , aby se , až bolest přijde dívali dál , co bude potom . Petr si na to vzpomněl později, když byl v Římě, kde vypuklo pronásledování....

To bylo pro něho velkou zkouškou - trpěl se svým stádcem a psal poslední dopis ve vězení : "Vzpomínám, jak jsme viděli Krista oslaveného na hoře - to nejsou pohádky - to byla skutečnost, a vy čekaňte oslavu taky !" Jako by řekl : vaše krev, která teče, je úžasně plodné semeno, je velmi dobrá závlaha pro Kristovu církev. Utrpení přešlo a přišla svoboda a sláva. Ale to už je 2000 let . Vzpomeňme, jak to bylo před padesáti léty u nás. Na všechny kláštery v republice začaly dopadat rány : vypáčené dveře, dovnitř vrazili ozbrojenci a psi : "Všichni ven - do autobusu" . Kláštery mužské i ženské byly zabrány, podobně kláštery a nemocnice - všechno, co církev měla . Představení církve byli zavřeni a odsouzeni jako vlastizrádci . Několik kněží zaplatilo životem : P.Drbola, Pařil a umlácený farář číhošťský . To byla Kalvarie. Komunisté tehdy mysleli, že je s církví konec . Tím, že zabrali církevní majetek, říkali si : teď má strom církve podsekané kořeny. Je už jen otázkou času, kdy uschne. To byla Kalvárie.

A přece Kalvarie přešla. Nemáme ještě Tábor, není ještě sláva, ale máme svobodu, máme biskupy a dobré kněze . Církev prošla křížovou cestou a zas vejde do slávy .

V postě sledujeme Krista na křížové cestě, ta však končí vítězstvím a oslavením .

THE EMMY DESTINN FOUNDATION

11. května 1999 bude v rámci Pražského Jara a pod záštitou prezidenta Václava Havla otevřen malebný jihočeský zámek Stráž nad Nežárkou, bývalé sídlo *Emy Destinnové* .

Slavnost, kterou zahájí paní *Dagmar Havlová* odhalením busty *Emy Destinnové* od sochařky Ireny Sedlecké, bude pokračovat galakonzertem předních umělců a vernisáží fotografické výstavy .

Nadace Emy Destinnové hodlá zámek proměnit ve významné umělecké centrum, ve kterém se budou pořádat koncerty, mistrovské třídy, kurzy pro zpěváky a další akce spjaté s operní tvorbou. Doufáme, že se nám podaří splnit přání naší největší pěvkyně a vlastenky, aby se strážský zámek stal místem kultury a tvůrčí inspirace .

Nadace ocení jakékoliv finanční příspěvky, které napomohou k dosažení tohoto krásného a významného cíle .

Nejlepší obrana proti všem zkouškám
je hluboká důvěra v Boha a pevná víra.
P. VILÉM VONDRA

Jsou to přece moji přátelé!

Když jsme se před několika lety přestěhovali do blízkosti Paříže, objevila naše rodina tradici slavení dětských narozenin. Stalo se to snem mých dětí. Protože jsem neoplývala penězi ani zdravím, měla jsem strach z výdajů a námahy spojené s přípravou dětské slavnosti, až jsem se konečně rozhodla, že zorganizujeme slavnost k synovým osmým narozeninám.

Všechno jsme společně připravovali. On sám rozeslal dvanáct pozvánek, ozdobil koláč a zabalil malé dárečky na způsob chudých lidí: (zabalit maličkost do krásného papíru a přibalit hodně lásky). Maminka jednoho pozvaného dítěte nám oznámila, že její syn nemůže přijít. Tak jsem čekali jedenáct hostů.

Konečně přišel velký den. Ve 14 hod. jsme byli připraveni a ozvalo se první zazvonění. Za čtvrt hodiny přišlo další dítě a pak... pak už nikdo. Nedočkavost mého dítěte udělala místo velké starosti a konečně ještě většímu nepochopení. Pokoušela jsem mu to vysvětlit, ale mamě. »Mami, oni ur-

čitě přijdou, jsou to přece moji přátelé!« Nikdy nezapomenu na slzy svého dítěte, když ukrojil jen tři kousky krásně nazdobeného koláče. Žádný hněv, žádná vzhroucení, (to by byla moje reakce), jenom hluboké uhrotení: »Jsou to přece moji přátelé!«

Od toho dne pokaždé, když jsem neodpověděla na pozvání mého milovaného Pána Ježíše, vidím před sebou slzy osmiletého dítěte. Hloubka zranění nezávisí na tvrdosti úderu, ale na citlivosti toho, kdo ránu obdržel. Když šlápnu na židli, nic necítím. Když ale šlápnu psuvi na nohu, bolestně zavýje. A co teprve, když jde o Boží Srdce probodené kopím...

Nejmenší poklesek naší lásky zraňuje Boha nekonečně, protože Lásky je nekonečná. A tak je pro mne stále více a více nemožné nejit na setkání lásky. Chciela bych vysvětlit všem křesťanům, pro které nemá nedělní bohoslužba prvořadou důležitost, jak velice na ně čeká náš Bůh, aby je obdaroval, a ani si nechce představit, že by nepřišli...

Bernardetta Pedronová, -fel-, překlad -lt-

Syn člověka nemá kde by hlavu sklonil.

RADOSTNÉ A POŽEHNANÉ VELIKONOČNÍ SVÁTKY
VÁM

PŘEJE A VYPROŠUJE

J. S. METODĚJE, OREL, Č. L. S. A VĚSTNÍK.

Vzkříšený Ježíš

Když se na jaře ukáže slunce a země začne vonět, lidé rázem zapomenou na zimu a těší se z nového života - z podbělů a petrklíčů, které raší na břehu potoka, z kvetoucích kočiček, ze včel, které roznášejí pyl, ze žlutých housat i z mourovatých kořátek. Radost z jarní přírody, z vítězství života nad smrtí, se velmi podobá velikonoční radosti křesťanů, kteří oslavují vzkříšení Pána Ježíše. Nedělnímu jitra, kdy Marie Magdaléna našla prázdný hrob, předcházely dny utrpení a smutku, tak jako jaro předchází zima. Po zimě bývají lidé unavení a skleslí - i apoštolové byli plni zármutku a beznaděje, vždyť Ježíš, kterého milovali, byl odsouzen a ukřižován. Ale když přijde radost, na všechno zlé se rychle zapomene. Paprsek světla, který znenadání prořízne temnotu - tak vypadá radost, která v té nejčernější chvíli, když už se zdá, že je všemu konec, vyšehtne v srdci. Naš Pán a Bůh tu radostnou chvíli připravil nám všem. Radost z Kristova vzkříšení, radost ze života, ze slunce na obloze, z nové naděje pro život na tomto světě i na věčnosti - to všechno se nám nabízí letos o Velikonocích. (ga)

BEZÚTĚŠNOST A JEJÍ KOŘENY

Zajímá-li se národ víc o to, aby protichůdné zásady znal než aby je hodnotil, nadešla pro něj doba k novému zpytování svědomí. Když v ringu zápasí ctnost a neřest, láska k vlasti a zrada, špína a čistota a diváci se zajímají jen a jen o to, která které vymlátí mozek z hlavy - pak už jim není nic tak svaté, aby jim stálo za to obětovat život a nic tak špatné, aby se tomu postavili ze všech sil na odpor. - Kteří psychologičtí a duchovní činitelé přivádějí národ do takového stavu? Rozdělíme je na dvě skupiny:

1. ZTRÁTA IDEÁLŮ, CÍLŮ A HODNOT

2. Z TOHO VYPLÝVAJÍCÍ PRÁZDNOTA A OSAMĚLOST SRDCE

Co se stane, ztratí-li člověk cíl? Je-li inženýrovi vodárny lhostejné, dodají-li pumpky obyvatelstvu vodu nebo ne, pak nechápe, proč lidé zuří nad prázdným potrubím. Vrah, který odmítá zásadu, že lidský život je posvátný, ten se diví, proč se vůči němu chová společnost tak "mstivě". Řidič vlaku, jenž se domnívá, že může "velkoryse" jezdit kam mu napadne, nechápe, proč cestující se zlobí, když nejezdí podle jízdního řádu.

Ztratí-li tedy lidé cit pro smysl a hodnotu života, nikdo je nepřesvědčí, proč by mělo být právo důležitější než bezpráví. Pak klesá etika na úroveň sportovního zápasu nebo nového typu auta či ledničky.

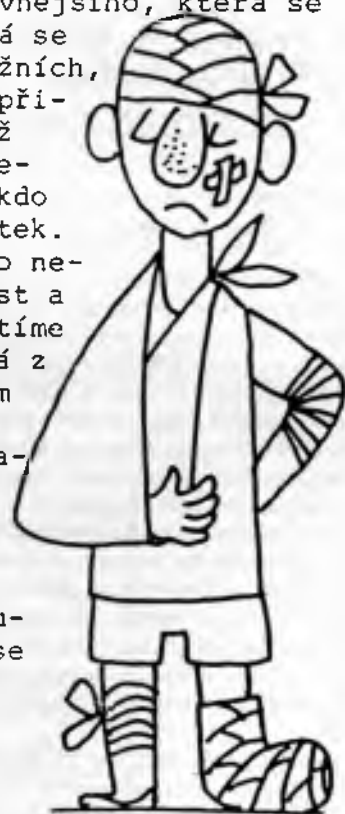
Nemáme-li už cíl a důvod k životu, přejde zájem na volbu prostředku. Potom je ovšem síla a moc důležitější než etika. Naše schopnost použít atomové energie je větší než naše mravní síla, její použití správně usměrnit. Pokud lidé vědí, že židle je tu proto, aby se na ní sedělo, mohou přátelsky žít ve stejné místnosti. Jestli však se na účel židle - řekněme při rvačce - zapomene, pak se ze židle udělá zbraň. Někteří myslí, že se hodí k rozmlácení nábytku, jiní se domnívají, že jsou dobré, aby se jimi druhým rozmílaly hlavy. Takový boj - lhostejno, kde se odehrává - může zajímat jen ty, kdo ztratili mír a řád svého nitra a zapomněli, jaký je jejich nejvyšší životní cíl.

Druhým důvodem pro přecenění názorových bojů je PRÁZDNOTA SRDCE. Vnitřní svět člověka je nesmyslný - proto bolestivý a plný zklamání. Aby to člověk vyrovnal, snaží se udělat kolem sebe stejný nepořádek, jaký je v jeho nitru. Franz Werfel píše, že se odvracíme od vlastního vnitřního světa proto, poněvadž jeho prázdnota je trapnější než prázdnota světa vnějšího, která se dá při nejmenším zmírnit. Ztratí-li duše svůj řád, stává se prostředkem ničení. Kde si člověk váží Boha a svých bližních, tam panuje vnitřní mír; jestliže se duše odtrhne od nadpřirozeného řádu, stane se s ní to, co s letadlem, od něhož se oddělil motor a vrazil do kabiny: vznikne zmatek a nepořádek. Prázdný dům je bezútěšný proto, že se v něm nikdo nestará o pořádek. Je-li duše prázdná, zbývá jí jen smutek. Je totiž stvořená pro nekonečno a proto ji nic konečného nemůže uspokojit. Vládne-li v ní však láska - ne náladovost a mlkování, které chce člověk také ospravedlnit - pak cítíme hluboký vnitřní mír a štěstí. Mír je klid, který vyplývá z pořádku. Řád chce, aby se smysly podřídily rozumu, rozum víře, tělo duchu a celá osobnost Bohu.

Rozpad nastává, jakmile člověk nechce pochopit své postavení ve vesmíru. Zajímá se o Neronovy melodie, ale ne o hořící Řím. Lidé se hádají a bojují, protože neznají smysl svého bytí. Tak řeší problémy násilím místo zásadami.

Stane-li se demokracie bitevním polem, na kterém se věnuje velká pozornost bojovným chlapíkům, pak pozor! Může se stát, že brzo zůstane naše demokracie ležet bezmocně na zemi, ubitá svými nepřáteli!

J.F.Sheen

*Křížová cesta v
HERNALSU.*

Kalvarský barokní kostel v XVII okrese v Kalwarienbergasse je velmi známý v celé Vídni, i v zizině svojí pouti, a křížovou cestou. Poutí započne popeleční středou a končí velikonocemi. Nejkrásnější je však umělecká křížová cesta v přírodní velikosti, jedinečné dílo v Evropě, které je teď nově opravena, a stojí za to jí zhlédnout, je však otevřena jen do velikonoc.

Poutní krámky jsou deně otevřené, něco pro děti, nechybí ani kolotoč liliputní dráha, 2. koničci pony čekají na děti k rajtování.

Kostel byl v roce 1945. náletem poškozen teď je úplně opraven až na vnitřní vymalování. /Použití coul. dráhy č. 43 a 9.vyst. Elterleinpl.

Ještě šestkrát se mu objevila sv. Panna na tomto místě. Podruhé příští sobotu 7. června, potom 21. června, 1. července a 21. července. Pokaždé ji viděl jako Matku Boží z Lourdes. Třikrát s Neposkvrněným Srdcem s paprsky, při čemž její třetí zasáhl. 14. srpna viděl ji jako Neposkvrněné Početí, ozářené sluncem, které však nesálalo. Svom patou drtila hlavu hada- satana.

Piné tři měsíce mlčel Lašut o těchto zjeveních. Poprvé o nich promluvil 7. září a příštího dne o svátku Narození Panny Marie putovali lidé k místu zjevení. Lašut promlouval k nim s nadšením o Bohu a sv. Panně.

Rozšiřuje její výzvy, napomíná, varuje, prosí a to všechno s takovou samozřejmostí, že lidé poznávají, jaká je boží síla, jež je v tomto jindy na slovo skoupém a zdrženlivém muži.

Předpovídá, že bude za tři dny zatčen a to se také stalo. Byl prohlášen za duševně chorého a dán do blázince v Bytči. Nekonečné výsledky, lékařské prohlídky měly jej donutit, aby vše odvolal a popřel. Slibují mu, vyhrožují. Všechno je marné. Při jednom výsledku zeptal se Lašut státního zástupce: „Pane prokurátore, máte matku?“ „Ovšem“. zní odpověď. „A můžete matku zapřít?“ „Ne, to bych nemohl.“ „Vidíte tedy, já také nemohu svou Nebeskou Matku zapřít“, odpovídá Lašut. Státní zástupce končí ihned jednání. Vyhrožovali mu vystěhováním a odloučením od rodiny. Odpovídá klidně a odevzdaně. „Odvezte mne třeba na nejvzdálenější východ nebo mne uvrhněte do nejhlubší kobky, všude u mne bude Matka Boží, nikdy mne neopustí, když ji nezapřu, já ale jí zůstanu vždycky věrný.“

O tom, co Lašut vytrpěl ve věznici a blázincích, dala by se napsat tlustá kniha. Ale všechny útrapy, pokořování a strádání s pomocí boží a Mariinou šťastně překonal. Dnes už je zase mezi svými. Vypráví s nadšením o Marii všem těm, kteří je vyhledávají a jsou ochotni mu naslouchat.

Turzovka po deseti letech.
Turzovka po deseti letech.

V Turzovce jsem se stala docela jiným člověkem. Turzovce patří mé celé srdce.
Z dopisu pani G. F. Kolín n. R.

Od zjevení naší milé Paní v Turzovce uplynulo právě 10 let. Mnoho událostí a změn se v této době přihodilo, mnoho věcí vzniklo a zaniklo. Do Turzovky putuje stále větší množství věřících, aby vzdali hold Neposkvrněnému Početí, svědčili jí svá utrpení, starosti a bolesti. Hledají útěchu a najdou ji často v mnoha slzách. Mnoha duším se dostalo milosti obrácení. Sotva se dozvíme o uzdraveních tělesných i duševních, jež se tam uskutečnila. Jich počet je jen přibližný.

Maria uděluje milost plnými rukama a přeje si za to jen lásku, modlitbu, pokání a usmíření. Lásku k Bohu, k sobě, k lidem. Přeje si, abychom my, její děti, se staly světem současného světa, lidstva, kvasem nového věku který nastane až ustane to, před čím Maria tak důrazně lidstvo varuje.

Na svatě hoře Turzovce nestojí po 10 ti letech žádná mocná basilika, ani malá kaplička. Poutníci vyjadřují svou zbožnost tím, že staví skromné oltáře, sochy a větší obrazy.

Všechno to je stále ničeno nepřátelskou rukou. V Turzovce ční k nebi chrám sepjatých rukou a ten nelze zničit. Věříme a modlíme se za to, aby v novém desetiletí, do něhož Turzovka vstupuje, všechno bezpráví, všechny nepříznivé zákroky byly odstraněny a konečně došlo k oficiálnímu uznání uctívání naší milé Paní.

Toto všechno přenecháváme Prozřetelnosti Boží, jež nejlépe ví, co je pro nás dobré.

Vari sto rokov šíрили po zemeguli slávu Turzovky chýreční drotári. Dnes slávu Turzovky šíri čosi iné. Už šesť rokov tam putujú ľudia z Hanej, zo Záhoria, z Ostravska, z moravskoslovenského pomedzia, z Prahy i zo Sumavy. Dokonca i mnohí turisti z Rakúska, NSR, Francúzska, USA a ďalších štátov neobídu pri návšteve Československa Turzovku.

Chodia pre vodu.

Pred šiestimi rokmi sa udial na hore Živčáková — zázrak. Horárovi Matúšovi Lašútovi sa zjavila záhrada plná ruží a v nej krásna žena. Navlas podobná Panne Márii Lurdskej. Podrobný technický popis zjavenia sme našli u jedného z miestnych obyvateľov a nemálo nám pripomínal scenár z televízie.

O svojom zjavení Lašút nemlčal. Zdôveril sa rodákovi. A div sa, svete, v tom istom čase sa priznal 70ročný starček Juraj Kaválek s ďalším tajomstvom; po tri noci sa mu snívalo, že na hore Živčáková mu neznáma stará pani kázala kopat. Tak raz vzal motyku, vyštvrel sa hore, štyrikrát zaťal do zeme a vytryskla voda.

Zázračná voda.

Istý muž z istej dedinky na Morave mal ťažkú tbc. Z liečenia ho prepustili ako beznádejný prípad. Doniesli mu vody zo Živčákovskej — a lekári nechceli veriť oči.

Istá žena od Bytče mala otvorené hnisavé rany na nohách. Po zázračných obkladoch sa rany zacelili, už môže chodiť.

Istej žene od Žiliny 6 rokov zahýbal manžel. Ani dieťa nemohli mať. Zvábila ho na zázračnú vodu a hľa: manžel sa polepšil, dieťa je už na ceste.

Podobných prípadov vám pútnici môžu uviesť desiatky.

Trojdecové fľaše od limonády v našich rukách nám získavajú absolútnu dôveru. „Ale kde, deti moje, len mám rodiny veľa, musím ju podeliť.“

Po štvrthodine stúpania sa cesty rozdvíjajú. Kam teraz? Lavá je označená šípkou s neumelým nápisom: SMER. Nič viac. Pri potoku odpočívajú tri ženičky, ovešané kaňvami, ako by sa vracali z malín: „Bože moj, takí chlapi a len toľké flaštičky?“ Tipujú, že len náš 190centimetrový fotoreportér by mohol doniesť vodu pre tri dediny.

A ďalšie stúpanie. Kabáty máme premoknuté dažďom, košeľe potom. „Prosím vás, je to ešte ďaleko?“ pýtame sa starej matky s 20ročnou vnučkou.

Stará mat: „Nie, už len kústik!“

Vnučka: „No, veru, je to ešte poriadne kúsko...“

Z cesty zísť nemožno, je lemovaná množstvom poodhadzovaných cestovných lístkov. Najmä režíjnych.

Z Brna, Ostravy, Prahy, Děčína a z ďalších miest. Chvalabohu, čoskoro natrafíme na tabuľku: 100 metrov. Slapeme 5 minút a ďalšia tabuľka: zase 100 metrov. Nakoniec sa však jedna z nich ukázala predsa len pravdivá...

Po 200metrovom prudkom klesaní sme pri cieľi. Rozlieha sa tam pobúrený hlas, na také sväté miesto vonkoncom nepriľiehavý: „Taková pouť je mi houby platná! Jen abych se rozčilovala! Holka jedna hloupá...“ 40ročná mamka tlčie haluzou svoju 13ročnú dcéru. „Ztratila se mi tu a já ji již půl hodiny hledám!“ dodáva nám na vysvetlenie. Vyvedení trochu touto epizódou z posvätné nálady, naberalme do jednej fľaše zázračnej vody. Spod kameňa trčí žliabok z ktorého vyteká prúd hrubý ako ceruzka. Pri prameni stáli iba štyria. Starší ujo chyťal vodu do dvojdecového horčičáka. Za 15 sekúnd natiekol horčičák, a ujo šup ho do desaťlitrovej bandasky.

Ľudia putujú za vodou stovky kilometrov. I v obyčajný deň nájdete na priestrannom parkovisku rad áut z ďalekého okolia, občas aj autobus s výpravou. Hľa, voda zo Živčákovskej — aký úzkoprofilový tovar. A my by sme mali odísť bez vody?

Prší. Cesta samé blato. Prudké stúpanie. A dolu touto kľazkou balansuje babička s tromi demižónmi: 10 litrov na chrbte, 5 litrov na trakoch plachty pod bradou a ďalších 5 litrov v ruke.

„Babička, to ste taká chorá, že potrebujete toľko vody?“

Poutní místo Turzovka je na Slovensku jižně od Těšína. Byl jsem na poutním místě již po třetí, dobře ji znám i její prameny. Po prvé když jsem ji spatřil bylo v roce 1965. Po namáhavé cestě jsem došel na místo. Krásná lesní poloha, která udělala na mě hluboký duševní dojem, svojí krásou tichostí, slunečních efektů, a hlavně modlicích žen, i mužů jak je vidět na obrázku. Bylo zde hodně oltářů, a ještě více obrazů, které byli často nevěřícími zničeny. Tuto krásu jsem zachytil na barevný film a dia. Byl jsem nadšen a hluboce dojat tou krásou. Od té doby uplynulo 34. let mého posledního spatření Turzovky, a mám stále touhu nadále přes mě stéti, toto krásné místo navštívit, hlavně teď když tam stojí zděná kaplička v které se často slouží mše svatá.

MAGDA VÁŠÁRYOVÁ, bývalá herečka, velvyslankyně a možná budoucí prezidentka.
Foto ARCHIV

Prezidentka Vášáryová by byla pro Slovensko trumfem

Praha (red) - Slovenské sdělovací prostředky přinesly informaci, že mezi kandidáty na budoucího prezidenta Slovenské republiky by se měla objevit i Magda Vášáryová, herečka

a bývalá velvyslankyně CSFR v Rakousku, která je dnes ředitelkou Slovenské společnosti pro zahraniční politiku. Sama Vášáryová při konkrétním dotazu svou kandidaturu na úřad prezidenta Slovenské republiky nevyloučila. Protože je Magda Vášáryová i u nás velmi populární a má zde řadu přátel, zeptali jsme se několika známých osob-

ností, co by na kandidaturu bývalé herečky říkaly.

■ Petra Buzková, politička:

Je to ta nejlepší zpráva, kterou jsem tento rok ze Slovenska slyšela. A doufám, že uslyším ještě jednu lepší - totiž tu, že byla Magda Vášáryová zvolena. Zvláště z hlediska mezinárodního postavení Slovenska představuje Vášáryová asi tu nejlepší možnou volbu.

■ Jaroslav Soukup, režisér a producent:

Její kandidaturu naprosto schvaluji. V čele Slovenska bych ji vítal už proto, že je to velmi příjemná žena. V této souvislosti je dobré si také připomenout, že jedním z neúspěšnějších prezidentů Spojených států byl také herec - Ronald Reagan.

ZLATÉ KNĚŽSKÉ JUBILEUM OTCE BISKUPA DR. JAROSLAVA ŠKARVADY

Otec biskup Dr. Jaroslav Škarvada se narodil 14. září 1924 v Praze. V roce 1945 odjel se skupinou českých a slovenských bohoslovců do římského Nepomucena, kde byl 12. března 1949 vysvěcen na kněze. Protože mezitím proběhl ve vlasti komunistický puč v únoru 1948, nemohl se vrátit domů a tak se, po kaplanských letech v severní Itálii, stal profesorem na semináři v Chieti. Když v roce 1965 přijel do Říma kardinál Josef Beran, zvolil si Otce Škarvadu za svého sekretáře a tím pak byl až do smrti Otce kardinála. V r. 1971 byl dekretem Papežské komise pro cizince jmenován generálním ředitelem České duchovní služby v zahraničí a 6. ledna 1983 ho Jan Pavel II. vysvětil na biskupa, s úkolem starat se o Čechy v zahraničí. Po "sametové revoluci" v listopadu 1989 se Otec biskup Škarvada vrátil do vlasti a Svatý Otec ho jmenoval světícím biskupem pražským. Zároveň mu byl svěřen úřad generálního vikáře pražské arcidiecéze. Ačkoliv mu úkol duchovní správy krajanů v zahraničí zůstal, bylo jasné, že se mu, při tomto pracovním zatížení, nemůže plně věnovat. Proto jmenoval dva biskupské vikáře, preláta Pavla Kučeru pro Evropu a preláta Petra Esterku pro Ameriku. Přesto však zůstal "naším biskupem" a proto mu k jeho jubileu vyprošujeme hojnost Božího požehnání a radujeme se, že se s ním letos setkáme zase při pouti v Ellwangen, kam dříve jezdil každým rokem.

AD MULTOS ANNOS

OTCE BISKUPE!

★ NAŠI ★

JUBILANTI

Marcela Rozmarýnová 60

Jng. Josef Hrabánek 60

PREJEME HOJNĚ ZDRAVÍ SPOKOJENOSTI
A BOŽÍHO POŽEHNÁNÍ,

Bývala náčelnice ORLA VÍDEŇ XVII., ochotnice divadelních kroužků: JSM, ORLA, ČESKÉHO SRDCE v Lidovém divadle. Organizátorka a vedoucí dětských besídek JSM a prvního maskarního plesu ve Vídni v roce 1947, režisérka nezapomenutelných dětských divadel

MARTA BOUCHALOVÁ

slaví své 85. NAROZENINY. - Za její obětavou práci, k tomuto vzácnému jubileu přejeme srdečně pevného zdraví a spokojenosti do dalších let.

Výbor a členstvo JSM, ORLA a
ČESKÉHO SRDCE XVII.

Na ničem jiném snad nepoznáváme tak zřetelně, jak čas běží, jako na našich dětech. Ani se nám nezdá, že rok se střídá s rokem, ale na dětech je to vidět. Na jaře stojíme v úžasu nad tím, jak se synovi scvrkly kalhoty. Diváme se na dceru a v duchu se ptáme: To i vloni chodila v tak krátkých sukních?

Dítě se nám zamilovalo . . .

Kdyby šlo jen o oblečení a o boty, nebylo by to tak těžké — i když finanční stránka růstu dětí nám starosti také dělá. Ve hře je však více. Najednou jsou tu odlišné zábavy. Kde si naše dítě rádo hrávalo, tam už nechce jít. Když ho k tomu vyzveme, podívá se na nás jako na nechápavé a klidně řekne: „Mami, vždyť tam si hrají prťata!“ Mění se kamarádi a kamarádky — a náplň kamarádky kroužků. Děvčata se vyčleňují a tvoří samostatná sdružení. Stejně i chlapci tvoří skupiny, ne nepodobné Dumasovým třem mušketýrům. „My, kluci, kteří spolu mluvíme,“ řekl by hrdina Poláčkova románu Bylo nás pět, jenomže už to nejsou hoši, ale dorostenci. Náš strýček z vesnice měl pro tento věk kouzelný termín: „telecí věk“ — samá ruka, samá noha.

Pokud se děvčata parádí a procházejí, je to ještě docela dobré. Zdá se, že se nic neděje. Podobně je to s mládenci. Pokud se seskupují, táboří tu či onde, je to dobré. Považujeme to ale raději, milí rodiče, za ticho před bouří. Ta opravdu přichází v létě. Ale také první bouře citů, první zamilování přichází obvykle právě v těchto báječných dnech volna. Neříká divu, je krásně, den je dlouhý, domů se nechce. Ani z koupaliště, hřiště, procházky. A na tu najednou nechodí již děvče s děvčetem a chlapec s chlapcem. Jednoho dne mi jakožto otci někdo řekne: „Tak jsem viděl tu vaši dceru s Pepíkem!“ S hrůzou v očích se ptám zcela nesmyslně: „S kterým?“ Odpověď mi moc nepomůže. Sám fakt je závažnější. Už je to tady. Ta naše malá holčička, to milé dítě, které se batolilo kolem maminky a které jsme s takovou radostí oblékali jak panenku — ta nám chodí s klukem!

Co se to stalo? Lékař by v tu chvíli mohl vykládat o tom, co se děje v lidském těle, jak dochází k tělesnému zrání, menstruaci a ke změnám v orgánech, které odborně nazývá sexuálními. Pravdu má — ale přesto by ještě nemusela chodit s klukem!

Psycholog spíše fyziologicky zaměřený může vysvětlit, že se v tomto věku začíná do krevního řečiště vlévat z příslušných partií organismu látka, které se říká fenyletylamin. Je to zvláštní látka — podobně jako adrenalin. Zatímco adrenalin se do krve vlévá z nadledvinek ve chvíli, kdy jsme např. vyděšení a rozrušení hrozcím nebezpečím, je to s fenyletylaminem jiné. Zvyšuje v podstatě vnímavost mladého člověka. Ne však k tomu, co se říká ve škole v hodinách matematiky či fyziky, ale k podnětům, kterým se obecně říká sexuální. Chlapec si najednou uvědomuje, že jedno děvče má krásné vlasy, jiné bezvadnou postavu, je správně rostlé, další má kouzelné oči, chůzí jak laňka . . . Podobně děvče si najednou uvědomí, že chlapci jsou vlastně zajímaví, že mají atletickou postavu, že jsou silní, šikovní, mají zvláštní hlas — docela jiný než děvčata. Taková drobnost! Biochemický podnět v krvi — a co to s dospívajícími dětmi dovede udělat!

Odborník na psyché však by neměl zužovat výklad jen na tělesné podněty změn, které se s dětmi dějí. Může nám vysvětlit, jak náš chlapec chodí světem a sbírá znaky „ideálního děvčete“. Doma či na procházce si z nich splétá ideální

obraz. Čím déle takto chodí a sbírá podněty, případně čte či divá se na filmy, tím je tento obraz bohatší. A pak se jednoho dne stane, že se s ním celý svět zatočí. Co se stalo? Inu, najednou uviděl ten svůj vysněný ideál. Ne již v mlze, nejasně a v náznacích, ale ve skutečnosti. Dívá se na tu, která se najednou před ním objevila — ne jako víla, ale třeba jako ona konkrétní Věrka, která přijela k sousedům na prázdniny — když byla malá, ani si ji nevšiml. Teď zírá; vlastním očím nevěří. A život pro něho začíná být jinak zajímavý.

Nepůjdeme dále. Básníci to dovedou vystihnout lépe než my. Jde nám o to uvědomit si, že zamilovanost znamená vztah k ideálu — a ne skutečnosti. Po určité době se ukáže, že to kouzelné stvoření, které váš syn potkal, nemluví „andělsky“, ale „jak dlaždic“. Nebo že ten mládenec, který vypadal jak Tarzan, je „nemluva“, ale „moc rychle jde na věc“.

Dochází ke krizi, prozíření a ztrátě iluze. Je to bolestivé — pro všechny (i pro rodiče!). A tu je dobře vlastnímu dítěti říci, že je rozdíl mezi zamilováním a láskou. Zamilování umí a chce jenom brát. Chce vše pro sebe: „Chci, abys dělal to,

co chci já, aby ses choval, jak já si přeji.“ Láska naopak dává. Chce dobro druhého. Chce druhého obšťastnit a ne mít vše jen pro sebe. Podaří se nám vysvětlit vlastnímu dítěti, že nemá zmeškáno, přestože se některé kamarádky již vrhly do světa, který považují za svět nezávazných radovánek? Podaří se nám říci, že ten pravý — ta pravá teprve přijde?

PhDr. JARO KŘIVOHLAVÝ
Snímek STANISLAV BARTOŠ

**DĚKUJEME SRDEČNĚ ZA DARY NA
TISKOVÝ FOND VĚSTNÍKU, A PROSÍME O VAŠÍ
DALŠÍ PŘÍZEŇ A PODPORU.**

CHYBY RODIČŮ

Často si rodiče "vyměňují názory", řeší problémy a obtíže před malým dítětem. Prohlásí, že "malý to stejně nechápe" a klidně si vynadají, hádají si, vyčítají si... Nechápu, že jejich jednání může mít zlé následky pro duševní rovnováhu dítěte.

Jistě malé dítě ještě určité věci nechápe. Proto se mnoho rodičů domnívá - a to neprávem - že jejich chování nemá na dítě vliv. Dítě však v podvědomí vnímá skutečností, ty je ovlivňují - jsou-li dobré, ovlivňují je dobře, jsou-li špatné, mají na dítě špatný vliv. Rodiče netuší, že to dítěti škodí.

Marta - dvanáctileté děvčátko, nervózní a často smutné, řekla své vychovatelce - řeholní sestře, která se jí ptala po příčinách jejího smutku: "Jsem proto tak smutná, že nemám matku. Srdce mám docela prázdné, protože mě nikdo nemiluje."

Sestra to nechápala. Vždyť rodiče dítěte ještě žijí. Zmínila se o tom její matka a ta byla hrdá na to, že její dcera je tak "inteligentní".

Ve skutečnosti to nebyl ovšem projev inteligence děvčete. Vždyť nešla vůbec k jádru věci. Její matka je silně nervózní. Řadu let chodí k psychoterapeutovi.

Když bylo Martě sedm nebo osm let, bavila se matka často se svým mužem o tom, co se u psychoterapeuta o sobě dověděla. Marta si sice hrála, ale zároveň poslouchala. Matka mluvila hlavně o tom, co ji nejvíc zatížilo - totiž o "otcovském problému." Její otec byl nesmírně přísný a nikdy ji ani nepohládil. Proto tvrdila, že její otec nebyl dobrý. Marty si při hovoru o svých problémech ani nevšimla, ale ta vyslechla rozhovor a aniž si to uvědomila, zapamatovala si to. Za pár let se ukázaly následky. Mluvila podobně - i když ne úplně přesně - o své matce. Zdá se, že u dětí takové "přesvědčení" vede lehce k neurozám. Dítě je přesvědčeno, že je matka nemiluje - což pro dítě znamená, že matku nemá. Chová se postupně tak, jako kdyby skutečně matku neměla. Proto tyto vlivy nesmíme podceňovat a rodiče v přítomnosti dítěte musejí dávat pozor na to, co říkají.

BOLESTNÉ DĚTSTVÍ.

Rodiče často tíhnou k tomu, aby své děti uchránili toho, čím sami v dětství trpěli a bolí je to. Karel měl velmi přísného otce. Trápilo ho to. Otec se rozvedl a znovu se oženil. Často chlapce bil a vnucoval mu vojenskou kázeň-dril. Nevlastní matka citlivého hochy také

nemilovala. Že se z něho nestal neurotik, za to může děkovat jen zdravé venkovské krvi a tomu, že poměrně brzo začal věřit a z víry žít.

Oženil se, měl děti. Avšak neodvážil se je k něčemu nutit - či je dokonce potrestat. Jistě ho trápilo, že jeho děti jsou neposlušné, neukázněné, všechno pošpiní a rozbijí, dělají rámus, stěžují si na ně jak sousedé, tak učitelé, zničí všechno, co jim padne do ruky. Nic po sobě neuklidí, pošklebují se starým nebo zmrzačeným lidem, i svým spolužákům, lžou - prostě rostou jako plevel.

Karla to mrzí, ale uklidňuje se a omlouvá svou špatnou výchovu tím, že by zákazy a rozkazy mohly mít na děti špatný vliv, že příjdou později k rozumu a přijal za svou i pochybnou teorii, která hlásá, že dítěti se musí poskytnout naprostá svoboda. Neuvedomí si ani, že ve skutečnosti chce děti chránit toho, čím jako dítě trpěl on. Chápete, že vystupňoval do nemožnosti chránit děti toho, co ho bolelo, když byl sám dítětem? Taková výchova může mít pro děti - až dospějí - hrůzné následky. Stejně ničivé, jako příliš přísná výchova. Umírněnost, zdravý rozum, porada s odborníkem - ať psychologem nebo vzdělaným a dobře informovaným knězem, by mu mohla ukázat správnou cestu ke zdravé výchově.

Ani si neuvedomí, jakému nebezpečí neukázněné děti vydává! Budou mít později velké obtíže ve společnosti, v zaměstnání, v manželství, v rodičovství. Ostatní budou na děti dělat nátlak, aby svou svobodu rozumně omezily a to ohledem na svobodu druhých. Pak ovšem mohou lehce ztroskotat jak v zaměstnání, tak v manželství.

URSI MĚLA PŘEPYCHOVOU MATKU.

O dítě se matka nestarala. Ursi chodila v oškli-vých, starých, zalátaných šatech, umazaná, roz-cuchaná - spolužačky se jí vysmívaly. Nebylo jí ještě deset, když ji dva starší kluci znásilnili. Sama říká, že to byl zázrak, když se z ní nestala prostitutka nebo aspoň lehkomyšlné děvče.

Skvěle vystudovala, dobře se vdala a má sama osmiletou dcerku Růženku. Pro ni hledá jen to nejlepší: krásné, drahé šaty, často ji myje, če-še, děvče stále vypadá jako přepychová panenka z výlohy. Nechce, aby si hrála s ostatními dětmi, mohla by se ušpinit, nebo - tu vyvstane vzpomínka na její vlastní hrůzu - mohl by ji někdo znásil-nit. Nebo by se jí ostatní vysmívali, kdyby nebyla stále jako "ze škatulky". Život její dcery musí být bezpečný a krásný.

Je to zase protiklad k tomu, co sama pro-žila - jenže jako u Karla velice přehnaný. Nemůžeme tvrdit, že to byla u Ursi a u Karla jakási pomsta za nešťastné dětství a mládí - a přece to jakýsi druh pomsty je. Vyrovnání by bylo správné, kdyby nebylo do nemožnosti přehnané. Taková "přehna-nost" je nebezpečná! Ignace Lepp

KE DNI MATEK

KRÁLOVNĚ
MÁJE

a tisíce květů ze sna
robudila slíčná Vesna,
y jsi, Panno Maria,
ezi nimi Královna.
rálovno máje, vítána buď,
IRU A LÁSKU v srdci nám vzbud.

9.května 1994 byla slavnostně posvěcena socha Panny Marie z exilu, která je umístěna na honosném sloupu a v májovém slunci shlíží na Prahu ze zahrad za Strahovským klášterem. O její zhotovení a převezení z USA do Prahy se zasloužili exiloví Orlové. Při slavnosti posvěcení byli ozdobou Orli v orelských i národních krojích, kteří se ke slavnosti sjeli ve velkém počtu z Čech i z Moravy. Orlům pražským i ze vzdálenějších míst, kteří se budou zdržovat v Praze, naše informace: každou 1. sobotu v měsíci v 18.hodin je ve Strahovském klášteře mše svatá, po ní průvod k soše P.Marie s pobožností. Využijte vhodné příležitosti při návštěvě Prahy!

TVÁ MATKA.

(Ke dni Matek.)

Kdo u lože ti zpíval sladké písně,
když usínal jsi za dnů dětství svého?
Kdo v mužném věku zbavoval tě tísně,
když nebezpečí jsi se děšil zlého?

Tvá matka!

Kdo spěchal pozvednout a těšit tebe,
když klopýtal jsi jako malé dítě?
Kdo pomáhal ti jako posel s nebe,
když upadl jsi v pokušení sítě?

Tvá matka!

Kdo jediná je bytost zde na zemi,
jež nejlépe ti vždycky porozumí,
jež plně cítí s boly tvými všemi
a každou ránu zahojiti umí?

Tvá matka!

Kdo bez váhání v kterékoli chvíli
by hotov byl za tebe život dáti?
Když dostaneš se k toužebnému cíli,
Kdo bude největším vždy štěstím pláti?

Tvá matka!

Kdo v srdci k tobě více lásky chová,
než co má vody oceánů tůně?
Kdo má vždy pro tě slova něhy nová,
když duše tvá po povzbuzení stůně?

Tvá matka!

Kdo zasluhuje v radostný den dnešní,
bys tisíckrát její ruce zlíbal,
a před oltářem při oběti mešní
za lásku její vděčně šíj svou shýbal?

Tvá matka!

VŠEM MAMINKÁM, BABIČKÁM I PRABABIČKÁM PŘEJEME KE
SVÁTKU MATEK

MNOHO ZDRAVÍ, RADOST S DĚTMI I S VNOUČATY

JSM OREL. HOJNOST POŽEHNÁNÍ. VĚSTNÍK

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETA-
RIÁTE** každý první čtvrtek v měsíci,
vždy od 18 do 19.30 hodin.

UPOZORŇUJEME na bohatou kni-
hovnu našich a cizích autorů, hlavně
cestopisných. - Knihy se půjčují každý
první čtvrtek v měsíci, vždy od 18 do
19.30 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: 1030 Wien, Rennweg číslo 63

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63
10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svaté zpovědi vždy
před každou bohoslužbou.

Mše svatá v neděli a ve svátek v

10 hod., v sobotu v 18 hod.

První pátek v měsíci ve 14.30 hod.

VII ODBOR

3., Schützengasse 30

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NÁBŘEŽÍ** se konají každou neděli a za-
svěcený svátek v 8.30 hodin s pro-
mluvou u Otců Redemptoristů Ví-
deň I., Salvatorgasse 12.

**KLEMENS MARIA HOFBAUER-
KLUB - České katolické společenství**
při chrámu Panny Marie na Nábřeží -
založené páterem Josefem Novotným -
1. okres, Seitzergasse 5/IV.

Otevřeno každý pátek od 19 do
22 hodin. V neděli a zasvěcený svátek
od 9.30 do 11 hodin.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihov-
na (tamtéž) půjčuje každou první stře-
du v měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle
telefonické dohody, - číslo telefonu
62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvi-
číme každé úterý od 19.30 do 21 ho-
din v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Ho-
sté vítání!

AKADEMICKÝ SPOLEK VE VÍDNI

Sídlo: 1010 Wien, Drachengasse
číslo 3

NAŠE PRAVIDELNÉ SCHŮZE se
konají každý poslední čtvrtek v měsí-
ci. Vždy ve 20 hodin v sále Slovanské
Besedy, 1010 Wien, Drachengasse
číslo 3. - Hosté vítáni!

DUBEN 1999

10.: VLASTENECKÁ OMLADINA - Div.
komedie 2 „Květ kaktusu“ - škola
„Komenského“ - 16 hodin - SO-
BOTA

BOHOSLUŽBY V ČESKÉ ŘEČI VE VÍDNI V ČESKÉM KOSTELE JEDNOTY SV. METODĚJE

KOSTEL "Nejsvětějšího Vykupitele", Vídeň 3., Rennweg 63.
Mše svatá v sobotu v 18 hod., v neděli a ve svátek v 10 hod.

První pátek v měsíci ve 14,30 hod.

V době postní se koná pobožnost křížové cesty v neděli
po mši svaté.

NE 7.3. - Třetí neděle postní. Dětská mše svatá v 10 hodin.

Stř 10.3. - Začínají pěvecké zkoušky chrámového sboru
NEPOMUK : vždy ve středu od 19 do 20 hodin.
Zkoušíme zpěvy pro Květnou neděli a velikonoční
svátky. Srdečně zveme všechny, kdo rádi zpívají !

Čt 25.3. - Školní mše svatá pro žáky a žákyně KOMENSKÝ.
Začínáme příležitostí k svaté zpovědi v 8:15 hod.

NE 28.3. - Květná neděle: 10 hod. svěcení ratolestí a průvod
na památku slavného vjezdu Krista Ježíše do Je-
rusaléma. Staročeské pašije pro soli a sbor z roku
1690 zpívá náš chrámový sbor NEPOMUK za
řízení J. Čecha.

Čt 1.4. - Zelený čtvrtek: ve 20 hodin večerní mše svatá na
památku Večeře Páně. Obřad mytí nohou.

Pá 2.4. - Velký pátek : ve 20 hodin památka umučení Páně.
Den přísného postu.

So 3.4. - Bílá sobota : 20 hodin slavnost velikonoční svíce,
chvalozpěv "Exultet", bohoslužba slova, udělení
křtu, slavení eucharistie, a pro všechny "Agapé".

NE 4.4. Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ v 10 hod.

↓ POZOR 8. Května ! ↓

POZOR !

ČESKÉ SRDCE ODB. XVII-XVIII
pořádá v sobotu 8. května v domě JSM. Rosensteina 39
DEN MATEK

Hudba - „MORAVANKA“ začátek 14:30
Občerstvení.

Herausgeber, Verleger (Medieninhaber), Redaktion: Tschechoslowakische Volksvereinigung in
Österreich. Verlags- und Herstellungsort: Wien - Gemeinsame Adresse: 1150 Wien, Pelzgasse
17. Verlagspostamt 1150 Wien. Mitteilungsblatt der Tschechoslowakischen
Volksvereinigung -----PSK-Konto Nr. 7509.267. Z.N. WOGZ 411U